

СВЕТОСЛАВ МИНКОВ
ЗЛАТНОТО ЯЙЦЕ

chitanka.info

Някога съществуваше обичай да се боядисват яйца за Великден и да се чукат с тях млади и стари за здраве. И досега тоя обичай не е забравен и някои хора още го спазват. Историята, която ще разкажем, се случи преди няколко години в една къща, където имаше такива великденски яйца. Домакинята ги беше боядисала с различни бои, украсила ги бе с картинки и ги бе сложила в сламена кошничка.

Седяха си яйцата в кошничката и очакваха с нетърпение празника, като се надпреварваха да се хвалят кое от тях ще излезе най-здро. Те приказваха от сутрин до вечер за здравината си и понеже бяха яйца, никой не можеше нито да ги чуе, нито да им разбере приказката. Затуй пък същите тия яйца се разбираха отлично помежду си и дори се препираха като живи кора.

— Кой, аз ли? — говореше голямото златно яйце, което седеше най-отгоре в кошничката и се мислеше за световен шампион. — Ами че аз мога да счупя сто такива като вас, без да ми мигне окото!

— Не е вярно, аз съм най-здравото! — викаше едно зелено яйце, украсено с бягащо зайче. — От най-високата къща да ме хвърлят, пак няма да се счупя!

— А пък аз съм толкова силно, че автомобил да мине отгоре ми, ще го обърна! — хвалеше се трето, което беше боядисано жълто и приличаше на лимон.

— Ако моята черупка не беше твърда като камък, нямаше да ме боядисат със синя боя и на туй отгоре да ми нарисуват палячо! — намеси се четвърто.

Така се хвалеха и се препираха яйцата в кошничката, а часовникът в стаята тракаше и въртеше бавно стрелките си. Най-сетне празникът дойде и часът на състезанието настъпи.

Около голямата маса в трапезарията се събраха много хора, домакините, децата им и още неколцина роднини.

— Чакайте най-напред да се чукаем с по едно яйце! — извика домакинята и като донесе от съседната стая кошничката с боядисаните яйца, сложи я в средата на трапезата.

— Хайде, който обича, може да започва! — каза златното яйце, но никой от хората не го чу.

Те взеха други яйца от кошничката и започнаха да се чукат:

— Прас!

— Прас!

Счупи се и зеленото яйце с бягащото зайче, и жълтото, което приличаше на лимон, и синьото с нарисувания отгоре му палячо, и още едно зелено, и още едно жълто, и още едно синьо. Счупиха се десет яйца.

— Ура! Моето излезе борец! — извика малкото момче, което държеше в ръка розово яйце с жълто патенце.

— Я нека дойде тоя борец да се чука с мене! — обади се златното яйце, но и тоя път пак никой не го чу.

Домакинята изнесе кошничката с останалите яйца и обедът продължи нататък.

„Знаят си хората, че никой не може да се мери с мен по здравина, та затова не ме и закачаха“ — мислеше си самодоволно златното яйце и се надуваше от гордост.

— Че и нас ни оставиха в кошничката! — обади се другите яйца.

Но златното яйце мълчеше и не отговаряше. Обидно му беше да разговаря със своите прости събрата, които, макар и да имаха картинки, все пак не бяха боядисани със златна боя като него.

На следния ден кошничката бе сложена отново на трапезата и там отново бяха счупени няколко яйца.

— Оставете златното яйце за най-подир — каза домакинята на едно от децата, което посегна да го вземе. — То е тъй хубаво! Нека поседи за украса в кошничката!

— Чухте ли какво казаха за мен? — говореше златното яйце и не можеше да си намери място от радост. — Да ме оставят за най-подир! Да поседя за украса в кошничката. Хей, чухте ли какво казаха за мен?

Минаха няколко дни и в сламената кошничка останаха само две яйца: златното и едно червено, което беше мъничко и срамежливо и което досега не бе проговорило нито дума за себе си.

— Значи, днес ще се чукам с теб! — извика голямото златно яйце, като изгледа презрително червения дребосък. А червеното яйце стана още по-червено, защото се зарадва, че ще се бори със златно яйце.

На обед майката даде по едно яйце на всяко дете. Златното на момиченцето, червеното — на момченцето.

Децата застанаха едно срещу друго и — прас! — чукнаха върховете на яйцата.

Ако искате — вярвайте, ако искате — не вярвайте, но златното се счупи, а червеното остана здраво. Но макар да остана здраво, то не можа да се радва дълго на здравината си, защото майката го чукна о ръба на чинията и счупи и него.

После двете деца започнаха да белят яйцата, за да ги изядат.

— Мамо ма — рече по едно време момичето. — Я виж! Защо е толкова черно това яйце?

Майката взе златното яйце и го помириса.

— У-у-у, остави го! — извика тя. — То е развалено! Уж красиво наглед, а вътре — съвсем старо и вмирисано!

Червеното яйце пък излезе прясно и никой не каза нищо за него. Момчето го поръси със сол и го изяде.

Когато обедът свърши, домакинята събра покривката от масата и я изтърси на двора в сандъка със смет. Там падна и развалено златно яйце.

По-късно в сандъка влезе черният котарак на съседите, подуши отгук-оттам яйцето и понеже не беше много придирчив, излапа го набързо. И не само го излапа, но и боядиса мустаците си със златна боя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.